

Daiva Kašiubaitė

*Atostogų
romanas*

Tai turėjo būti
tik trumpas vasaros
nuotykis

Knygute.lt

Daiva Kašiubaitė
ATOSTOGŲ ROMANAS

Romanas

Redagavo Emilija Grigulaitė

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Daiva Kašiubaitė, 2010

© Živilė Adomaitytė, knygos dizainas, 2010

© ArrowStudio, LLC, iStockphoto.com, viršelio nuotrauka

© Svajonių knygos, 2010

© Knygute.lt, elektroninė versija 2013

*Skiriu mylimai močiutei Stefanijai,
reto gerumo žmogui*

Mielosios mano skaitytojos,

yra toks senas posakis: „Svajokime atsargiai, nes svajonės pildosi.“ O išsipildo, kai mažiausiai tikimės.

Jeigu laikote rankose šią knygutę, vadinausi, mano didžioji svajonė išsipildė. Ji užgimė labai seniai, dar man mokantis vidurinėje mokykloje, o įsikūnijo dabar, kai priėjau gyvenimo pusiaukelę. Man tai tarsi susitikimas su pirmąja meile, tokia skaisčia ir tokia nepakartojama. Atidaviau jai visą savo širdį.

Brangiosios, nepasiduokime vienatvei ir liūdesiui. Svajokime ir dalykimės svajonėmis su kitais. Nuo seno knyga laikoma draugu, patarėju ir pagalbininku. Tikiuosi, kad ši mano pirmoji knygutė (galbūt ne paskutinė) sušildys ne vieną sužvarbusią širdį, privers ją plakti stipriau, suteiks jėgų ir pasitikėjimo savimi siekiant savo svajonės.

Jūsų Daiva

1

Tvirtai spausdamas automobilio vairą Daumantas lėkė greitkeliu Vilnius–Klaipėda link taip visų dievinamo gintarinio pajūrio. „Negaliu patikėti, kad leidausi Raigardo įkalbamas pasiimti atostogų ir jas praleisti prie jūros, – šyptelėjo mintyse vaikas, neatitraukdamas akių nuo kelio ir apgraibomis ieškodamas kompaktinės plokštelės. – Taip, Raigardas puikiai sugeba įtikinėti. Net aklam akinius parduotų. Tereikia tik pa-norėti.“

– Klausyk, seni, kiek gali dirbti? Laikas paatostogauti. Ar bent pameni, kada paskutinį kartą ilsėjaisi ilgiau nei tris dienas. Nors porai savaičių nuvažiuok prie jūros, pasimaudyk, kokią mergužėlę nusičiupk, kad laikas neprailgtų. Pereik su ja per Klaipėdos barus, pasismagink galų gale. Gyveni kaip koks vienuolis. Tai labai kenkia sveikatai, vyruti, patikėk manimi. Atsipalaiduok, pajausk, jog gyveni. Dirbk, kad gyventum, o ne gyvenk, kad dirbtum, – dar vakar gyvenimo tiesas dėstė draugas, per pietų pertrauką prisėdęs Daumanto kabinete ant darbo stalo kampo.

– Ne, ne, tik ne į Palangą. Tik ne į tą širšyną.

Jau geriau liksiu Vilniuje, – Daumantas susierzinęs numetė rašiklį ant krūvos dokumentų ir tingiai pasiražė.

– O kas sako, kad į Palangą? Juk pajūris – ne vien Klaipėda ir Palanga. Klausyk, mano draugai išvažiavo į kalnus paslidinėti ir paliko man savo namų raktus. – Raigardas palinko arčiau, tarsi norėdamas atskleisti ypač slaptą informaciją: – Na, klausė, gal aš ar kas iš draugų sutiktų užsukti ir užmesti akį į jų nuosavybę. Galėčiau raktus perduoti tau. Pagyventum kaip ponas, o ir namą prižiūrėtum. Jis nuostabioje vietoje, o svarbiausia – nuošaliai. Keli kilometrai nuo Palangos. Beveik prie pat jūros. Arti jokių kaimynų. Niekas netrikdys tavo išdidžios vienatvės, jei to bijai.

– Nežinau, ar Laimonas išleis. Dabar banke daug darbo, – bandė išsisukti Daumantas, remiamas prie sienos.

– Su bosu aš jau susitariau. Perimsiu tavo neatidėliotinus darbus, o kitką padarys pats Laimonas, – nė negalvojo nusileisti Raigardas. – Banke darbų buvo ir bus. Pats supranti, kad jie nesibaigs, o štai tu gali nusibaigti, jei nors kartą per penkmetį nepailsėsi kaip baltas žmogus.

– Prieš trejus metus porą savaičių slidinėjo-

me Alpeše, negi pamiršai? – šyptelėjo Daumantas ir atsilošęs ėmė suptis kėdėje.

– Iš kurių savaitę pralindėjai viešbutyje prie kompiuterio, seni. Juk ir dabar nesiūlau tau skristi į Mėnulį ar persikelti į negyvenamą salą. Turėsi mobilųjį, ten yra įvestas internetas. Nebūsi atskirtas nuo civilizacijos. Bet kada galėsi susisiekti su šefu, jeigu jau nesugebate vienas be kito gyventi. Būk žmogus, pagelbėk, aš pažadėjau draugui.

– Tai ko pats nevažiuoji, jei pažadėjai?

– Negaliu dabar išvažiuoti, – Raigardo veidą nušvietė paslaptinga šypsenėlė. – Supranti, susipažinau čia su viena karšta pupyte. Žinoma, tai ilgai netruks, bet dabar nenoriu visko mesti, be to, ir tu man rūpi, seni, negaliu žiūrėti, kaip lengvabūdiškai save žudai. Todėl nušausiu du zuikius: ir draugeliui pagelbėsiu, ir tavimi pasirūpinsiu. Netgi tris, turint omenyje ir mane patį. Sutik, Domai.

– Kas per vienas tas tavo draugas, kad taip svetimais pasitiki? – Daumantas nepatikliai nužvelgė pagarsėjusį zuikių gaudytoją.

– Na, aš jam nesu svetimas, o tu nesi svetimas man, – plačiai išsišiepė Raigardas, supratęs, kad neįveikiama tvirtovė griuvo.

Tai buvo vakar, o šiandien Daumanto šešerių metų senumo šlapio asfalto spalvos BMW jau su vėjeliu skriejo link Pažadėtosios žemės.

- Vadinasi, važiuoju prie jūros, - suraukė antakius jaunuolis, akiai naršydamas po daiktų dėtuve. - Prižiūrėti draugo draugų namo. Pasiėmiau atostogų vien tam, kad padirbėčiau sargu už maistą ir pastogę. Tiksliau, tik už pastogę. Smagumėlis.

Metęs žvilgsnį į automobilio grotuvą pastebėjo, kad jame palikta kompaktinė plokštelė. Spustelėjo mygtuką ir netrukus saloną užtvindė tranki muzika.

- „Modern Talking“, - nusijuokė Daumantas ir blogos nuotaikos kaip nebūta. - Žinoma, brangioji sesutė be jų gyventi negali. Nė dienos neišbūna. O tik kelioms valandoms buvau paskolinęs automobilį.

- Man patinka „Modern Talking“. Kas čia tokio? - plykstelėjo vyresnėlė sesuo Mantė, kai jis anąkart švelniai iš jos pasišaipė. - Tai mano jaunystės muzika. Ji nesensta kaip klasika. Kaip ir aš, *beje*. Kai numirsiu, noriu, kad per mano šermenis skambėtų „Modern Talking“, o ne kokia gedulinga melodija.

„Taip, Mantės juodasis humoras neišsenkan-

tis kaip ir energija. Ji mus visus pergyvens. Na, bent jau nereikės rūpintis, kad būtų išpildytas jos paskutinis noras", - mąstė Daumantas. Jis perjungė pavarą ir sulėtino greitį prieš Kryžkalnį.

- *Močiut!* - šūktelėjo iš prieančio Vaidilė, kaip visada, kirčiuodama pirmąjį skiemenį. - Jau išeinu, užsikabink duris!

- Taip anksti? Juk vos prašvito. Pamiegotum, vaikeli, už lango vasara, atostogos, - atsiliepė senyva, bet kupina meilės gyvenimui ir vienintelei dukraitei moteris iš savo kambario tarpdurio, neskubriai siausdamasi chalatu. - Ar bent papusryčiavai?

- Taip, močiute, papusryčiavau. O išsimiegosiu žiemą, kai snigs arba lis. Kol vasara, noriu daugiau lauke pabūti.

- Vėl paišysi? - pasiteiravo moteris, mostelėjusi į dukraitės nešulius - molbertą ir lagaminėlį su dažais.

- Tapysiu, močiute, tapysiu, - švelniai pataisė ją Vaidilė. - Šis užsiėmimas vadinamas tapymu, nors man tėra pomėgis. Noriu pamėginti išgauti jūros spalvas tekant saulei. Jau ir taip vėluoju. Bėgu, *močiut*. Pietų grįšiu, neliūdėk be manęs ir užsisklęsk duris.

Rytas buvo nuostabiai gaivus. Maloniai šiltas, nors įdienes tikrai bus karšta. Pasak orų prognozės, karštis išsilaikys mažiausiai dar dvi savaites. Jokio vėjelio, o pirmieji saulės spinduliai lyg patyręs meilužis maloniai glamonėjo odą. Pušynėlyje Vaidilę pasitiko ausiai maloni paukščių balsų kakofonija. Jūra buvo rami it stiklas. Aplinkui – nė gyvos dvasios. Lengvutės bangelės švelniai teliūskavosi į krantą, tarytum flirtuodamos su pakrantės smėliu, jūros žolėmis ir įvairiaspalviais akmenukais. „Nuostabu, – pasidžiaugė Vaidilė, pilna krūtine kvėpdama gaivaus sūroko jūros oro. – Artimiausiu metu niekas netrukdyt man užsiimti kūryba. Kaip šaunu, kad poilsiautojai iki šiol neaptiko šios laukinės gamtos oazės.“

Nieko nelaukusi Vaidilė ėmėsi darbo. Pasištatė molbertą, pasiruošė popieriaus lapą, dažus. Susikėlė neklusnias medaus spalvos garbanas ant pakaušio ir užtūpdė ant jų šiaudinę skrybėlaitę. Tada pamankštino pirštus ir nėrė į tokį mielą širdžiai spalvų ir fantazijos pasaulį.

– Tikriausiai kažkas negerai mano akims, – netikėtai už nugaros pasigirdo švelnus baritonas.

Vaidilė krūptelėjo, akimirką stovėjo sustingusi, galiausiai pasiryžo atsisukti. Už jos sto-

vėjo vaikinas. Aukštas, lieknas, plačių pečių ir siaurų klubų, jau šiek tiek įrudęs tamsiaplaukis trumpučiais šortais ir berankoviais marškinėliais. Sakytum, nužengęs iš madų žurnalo arba televizijos reklamos. Iš tos, kur „geriau vyrai nesuras“. Atrodytų kaip modelis, jei nebūtų suprakaitavęs. Matyt, bėgiojo pakrante, o dabar stovėjo šiek tiek pasilenkęs į priekį, vos atgaudamas kvapą.

- Kas atsitiko? - paklausė Vaidilė ir susirūpinusi pažvelgė tam supermodeliui į akis.

Geriau būtų nežiūrėjusi. Pažvelgė ir pajuto, kad prapuolė, pražuvo visiems laikams, amžinai... Atviro veido nepažįstamasis žiūrėjo į ją ir nuoširdžiai šypsojosi. Ne tik lūpomis, bet ir giliomis juodojo gintaro spalvos akimis.

- Na, jūrą matau. Dangų, debesis, saulę - taip pat, - jis mostelėjo į Vaidilės piešinį. - Net žuvėdras įžiūriu. O štai burlaivio nematau, nors užmušk. Gal jau nuplaukė? Aš pavėlavau?

- Tai ne šiaip sau burlaivis, o kurėnas, - pati nepajuto, kaip pataisė jaunoji dailininkė. - Ne, jis nenuplaukė. Laivo čia nė nebuvo. Jis tik mano vaizduotėje. Tapydama iš natūros neiškenčiu ir ką nors pridėdau. O jūs iš kur atsiradote? - neištvėrė nepasmalsavusi.

- Atbėgau pakrante. Iš ten, - vaikas vangiai mostelėjo ranka. - Kiekvieną rytą stengiuosi pajudėti. Nesvarbu, kad atostogos. Įprotis stipresnis už mane.

„Tai štai iš kur ta atletiška figūra ir dailūs raumenukai. Vyrukas neužsisėdi prie rašomojo stalo. O gal jis sportininkas? Galėtų būti netgi krepšininkas - nežemas, nors ne iš pačių aukščiausių“, - šmėstelėjo Vaidilės galvoje.

- Atostogaujate, - pakartojo ji, tikėdamasi, kad jis negirdi, kaip blaškosi krūtinėje jos širdis. - Štai kodėl nesu jūsų mačiusi. Esate atvykęs?

- Taip, atvykęs. Gal turite ko nors atsigerti? Nepasiėmiau, net nepagalvojau, kad taip troškins. Mirštu iš troškulio. Turėsite bėdos, jei nukrisiu jums po kojomis, - bandė juokauti vaikas - matė, kokia įsitempusi ir susikausčiusi ši pajūrio mergelė.

- Žinoma, turiu. - Neatitraukdama akių nuo nepažįstamojo Vaidilė pasilenkė prie kuprinėlės, priglaustos prie molberto stovo. - Neišeinu iš namų be vandens. Nieko nėra blogiau žmogaus organizmui, kaip netekti per daug skysčių.

- Kalbate kaip medikė. Gal jūs gydytoja? -

kilstelėjo antakį jaunuolis ir tuoj pat mintyse nusišaipė iš savęs: „Ir ką aš čia tauškiu? Juk ji, ko gero, dar mokinukė. Gal nė aštuoniolikos neturi...“

- Ne, aš ne gydytoja, - teįstengė nusišypsoti Vaidilė, pagaliau suradusi buteliuką mineralinio vandens. - Mano močiutė buvo vaikų gydytoja, - pridūrė tiesdama išganingąjį gėrimą mirštančiajam nuo troškulio.

- Dėkui, - šyptelėjo vaikinai, imdamas šią akimirką neįkainojamą turtą iš šviesiaplaukės undinėlės rankų. - Galiu išgerti visą? - paklausė, nelaukęs atsakymo atsuko kamštį ir užsivertęs ėmė godžiai gerti.

- Galite, turiu dar vieną, - nutęsė Vaidilė pajutusi, kad ir jos burna išdžiūvo, o kūną išpylė karštis, tarsi pati ką tik būtų nubėgusi maratoną.

- Būtų gerai išsimaudyti, - netikėtai tarstelėjo nepažįstamasis. Jis rūpestingai užsuko tuščią buteliuką, atidavė jai ir nieko nelaukdamas ėmė rengtis....